

Няколко часа преди това у Николица дошъл търговец от към юг, с богато натоварени денкове: коприна, гребени от слонова кост, нанизи. И сигурно, между лъскавите платове се е намирал и някой свитък от телешка кожа, подписан от новия императорски роднина - Алексей Иванко...

Логотетът се извърна настрана, сякаш заплуваше някой.

- Безстиден ^{Н/}изменик! Станал началник на Филиповградските войски, предназначени да запираат нашите нападения. Поне да му я бяха дали неговата хубава Теодора! Ами отложили отново годеча...

- Вероятно искат първом да изпитат дали им е верен, дали ще служи добре на новите си господари... - въздъхна архиепископ Василий.

- Какво да сторя с Иванковите люде? - попита отново загрижено логотет Белота. - Иска ми се още утре да ги видя увиснали на въжето...

- Те не са опасни... Поне за сега... - каза ^азимислено Петър. - Ако ги преследваме, ще покажем, че се боим от тях...

- Все пак, бих желал да знам ^и какви послания си разменял с оня нечестивец в Цариград... - възкликна живо Белота. - Може би Иванко не е особено доволен от приема си у ромеите и мисли с тяхна помощ да се върне тук и да раздаде ^сдеспотски и севастократорски достоинства на тия негодници... Още днес ще пратя вест на пресветлия княз Иваница в Средец, да натовари людете си да следят всеки пътник от юг и да го претърсват.

- Иванковите люде не ми създават грижи... - отвърна цар Калопетър. - Други по-важни неща смущават сърцето ми... На нас отвсякъде още гледат като на случайни натрапници, Държавата ни не е призната от никого. Ето как Фридрих Червената брада се